

[Rytter.]

gaa med til en Ændring her. Han er gaaet ind paa at søge saa meget som muligt henlagt til de almindelige Domstole, men tilbage er Spørgsmaalet om disse Dommere, og dér kan Ministeren altsaa stadig gribe ind paa alle Sagens Punkter.

Den anden Bestemmelse, vi er imod, er den begrænsede Adgang til Appel. Det forekommer os ganske mærkværdigt, at medens en Mand, som her i København er idømt en Bøde paa 100 Kr., kan appellere til Landsretten, skal den Mand, der efter denne Lov bliver idømt mindre end 10 Aars Fængsel, ikke kunne appellere sin Dom. Naar Justitsministeren gennem denne Lovgivning bestemmer baade Underrets og Landsrets Sammensætning, kan man ikke samtidig bestemme, at Sagerne ikke kan appelleres til Landsretten, medmindre det Nævn, som Justitsministeren har givet sit Samtykke til, meddeler Tilladelse hertil. Man *maa* give Adgang til Appel. Jeg ved godt, at den højtærede Minister vil sige, at Appel vil forhale Sagen, og at disse Sager *maa* afgøres hurtigt — i det sidste er jeg enig med den højtærede Justitsminister; man kan ikke blive ved at tumle med dem i det uendelige. Men denne Hurtighed kunde den højtærede Justitsminister efter min Mening opnaa paa en ganske anden Maade, nemlig ved at sige: Jeg nedsetter ikke noget Ankenævn, men lader de to Landsretter hver faa et Kæremaalsudvalg, saa at Dommerne dér kan afgøre, om der er noget Grundlag for at appellere Sagerne. Det bliver ikke hele den dømmende Ret, der skal træffe Afgørelsen, og der bliver ikke Doms mænd, men det bliver et Udvalg af Landsretten. Da det jo drejer sig baade om Østre og Vestre Landsret, vil det blive 6 Mand eller et lignende Antal, der faar Lejlighed til at se Sagerne, og som senere eventuelt skal være med til at paadømme dem; der spildes altsaa ikke nogen Tid, det vil ikke forhale Sagerne, men tværtimod fremskynde dem, medens de foreslaaede Bestemmelser meget let vil føre til det modsatte.

Den højtærede Justitsminister har efter min Mening med Rette i Folketinget antydet Nødvendigheden af, at de Folk, der er blevet uskyldigt arresteret, faar Erstatning. Men naar vi læser, hvor mange Tusinder det drejer sig om, vil det sige, at der her lægges en Byrde uden Lige paa Domstolene. Jeg længes derfor efter at se, hvilket Forslag den højtærede Justitsminister vil komme med. Det er nemlig nødvendigt, at der kommer et Forslag, da man absolut *maa* give disse Mennesker, som er blevet uforskyldt arresteret

og maaske udsat for Spot og Spe, Oprensning. Men samtidig *maa* man være klar over, at hvis man vil det, paalægger man Domstolene et stort Arbejde. Derfor synes jeg som sagt, at den højtærede Justitsminister i Stedet for at nedsette et Ankenævn skulde lade Landsretterne selv nedsette et Kæremaalsudvalg. Og for at fremme Sagerne yderligere vilde jeg tage Defensorerne blandt de Sagførere, som har de beneficerede Sager, medmindre den tiltalte selv ønsker en Forsvarer uden for denne Kreds. Her i København har man jo en udmærket Stab af saadanne Sagførere; man vilde derved opnaa, at Sagerne blev fremmet mest muligt, og undgaa en hel Del Talemaader, idet man samtidig fik varetaget de anklagedes Tarv.

Jeg har her talt om Principperne. Det ærede Medlem Hr. Steincke var inde paa Spørgsmaalet om visse Formaliteter, derom skal jeg ogsaa sige et Par Ord. Det forekommer mig at være uheldigt, at der i en Lov, som er en Særlov, og hvor derfor Formuleringen skal være nøjagtig, er Ord, der er uheldigt valgt. Der staar i § 13, at disse Sager undertiden kan være Nævningesager, og at Doms mænd og Nævninger udtages til Behandling saavel af de i denne Lov omhandlede Sager som Domsmands- og Nævningesager. Det er uheldigt, at der staar saadanne Ord.

Endvidere vil jeg advare den højtærede Justitsminister mod Regelen om Doms mændene, som den er formuleret her, den vil være meget vanskelig at praktisere.

Jeg har nu omtalt mine Betæneligheder ved Lovforslaget om Ændring i Retsplejeloven. Det er jeg altsaa ikke saa glad for som for Straffelovsforslaget. Straffelovsforslaget vil det efter min Mening ikke volde Vanskeligheder at faa gennemført. I øvrigt tilsiger jeg vor Medvirken til en hurtig Udvalgsbehandling af begge Lovforslagene.

Malchau: Det er jo hverken Overmod eller Hævnfølelse, der besjæler os, naar vi skrider til at straffe de Personer, der har begaaet landsforræderiske Handlinger eller udøvet anden landsskadelig Virksomhed under Besættelsestiden. Det er med Sorg, parret med Væmmelse, vi ser os nødsaget til at tage disse Forhold og disse Personer op til Behandling. Det er beskæmmende, at saa mange — Landsmænd kan man vel daarligt kalde dem — alene for Vindings Skyld i en for Land og Folk dødsensalvorlig Tid har meldt sig i Fjendens Tjeneste og uden Skrupler samvittighedsløst udnyttet Situationen til egen Fordel, bragt gode